MIATYÁNK / 04

A legerősebb apuka

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy”

Az imádság intimitása

A Mi Atyánk megszólításról volt szó az előző vasárnap. Anna arról beszélt, hogy milyen mélyen személyes megszólítás ez. Apa, apu, apuka, apuci. Nagyon sokan küzdenek azzal, hogy számukra Isten egy megközelíthetetlen, szakállas öregúr. Úgy reagálnak rá, mint néhány gyerekek a Mikulásra. Egyesek félelmükben oda sem lépnek, pedig tudják, hogy minden jóval tele van a zsákja…

A Mi Atyánk megszólításban benne van, hogy Isten nem a Mikulás, hanem Atya, Apa, Apuka. Akihez oda lehet menni, lépni. Valóban bele lehet ülni az ölébe, de nem úgy, mint a Mikulásnál, hogy vár a következő a sorban, hanem benne lehet maradni, hiszen ő Atya és Apa. Ott lehetek ebben a közelségben addig és amíg én szeretném, sőt ő azt szeretné, hogy ott éljem le az életem minden percét. A mi Atyánknak nem a zsákjában van minden jó, hanem a vele való kapcsolatban van minden jó. Minden, amire valósággal szükségünk van. Szóval a Mi Atyánk megszólítás az imádság intimitását adja.

Az imádság súlya

De a mondat folytatódik: „aki a mennyekben vagy”. Ez a rész pedig az imádságnak a súlyát adja. Isten több, mint egy kedves földi apa, apu, apuka, apuci, ő több, mint ezeknek a tulajdonságoknak a felnagyítása. Ő a világmindenség hatalmas ura, aki a mennyekben van. Hosszasan lehetne erről beszélni, de igazából számára a menny nem is egy otthon, hanem olyan, mint egy trónszék. Rajta ül, és nem benne van. A föld pedig a zsámolya, a lábtartója. Semmi sem fogadhatja be, mert ő mindennél hatalmasabb.

Amikor az ember imádkozik, akkor nemcsak egy jó érzéssel és megnyugtató erővel kerül kapcsolatba, hanem egy valódi hatalommal. Akinek egyetlen szavára álltak elő a galaxisok és a csillagrendszerek. Nem létezik számára lehetetlen. Az ő ölében ül, vele beszélget, őt magasztalja, őt kérdezi és tőle kér. Amikor sétál, akkor a világmindenség ura engedi, hogy a kis lábával az ő lábára lépjen. Amikor imádkozik, akkor nem az apukája nála háromszor nagyobb keze fogja körbe az övét, hanem egy olyan kéz, amely mindent alkotott.

Amikor az intimitás és a súly találkozik…

Biztos hallottunk már gyerekeket veszekedni és hőbörögni arról, hogy kinek nagyobb, erősebb az apukája. Tipikus óvodai, kisiskolás beszélgetések ezek, amelyek egy-egy játék birtoklása körül alakulnak ki. „Az én apukám majd jól megveri a te apukádat.” „Az én apukám a legerősebb, és majd megmondalak neki” stb.

Blanka nézte, ahogy a fekvőtámaszaimat nyomom a nappaliban, és teljes komolysággal kijelentette: „Apa, te vagy a legerősebb a világon.” Elmondtam neki, hogy nem én vagyok, és hogy vannak nálam sokkal erősebb emberek, de láthatóan ez nem hatotta meg. Számára továbbra is én vagyok a legerősebb ember.

Ez az ideál természetesen egyszer szertefoszlik. Valamikor a kisiskolás korban kipukkan a buborék. A gyermek megérti, hogy a Pistike apukája erősebb, a Géza apukája okosabb, Marikáék pedig nagyobb kocsival járnak és nagyobb házban laknak, tehát ők gazdagabbak.

A pszichológusok azt mondják, hogy a gyerekek egy ideig egyfajta mágikus világban élnek, ahol a fantázia és a képzelet nem válik el egymástól. Ahol nemcsak vannak sárkányok, de a sárkányokat egyedül apuka tudja megállítani, és ahol a sötét szekrényben lakik a betörő, de ha anya mellettem alszik, akkor nincsen félnivalóm. Inkább a betörőnek kell rettegnie, mert ha anya rászól, akkor még a betörő is jó útra tér.

Ez a mágikus világ minden valótlansága ellenére eléri a célját. A célja a biztonság. A gyermek bizonytalan és fél, hiszen a világ új számára, éppen ezért a szülőbe kapaszkodik. Végtelenre felnagyítja őt, hogy mellette minden félelem és rettegés aprócska, tehát elhordozható legyen.

Na de mi köze ennek az imádsághoz? Engedjétek meg, hogy a gyermeki bizalom hasonlatát használva vezesselek végig benneteket az első imádságon, az imádság megromlásán, az imádság helyreállításán, a helyreállított imádság erején. Anna visszavitte a Mi Atyánk megszólítást az édenkertig, mert valóban onnan tudjuk megérteni ennek a teljességét, most én is visszaviszem a „mennyekben vagy”-ot az édenkertig, mert ezt is onnan lehet igazán megérteni!

1. Az édenkert – az eredeti ima

A bűneset előtt nem az volt, hogy nem volt imádság, hanem inkább minden imádság volt. Nem látjuk Ádámot és Évát összekulcsolt kézzel imádkozni. Nem volt templom, ahol vasárnap vagy szombaton összegyűltek volna. Az Éden kertjében azt olvassuk, hogy Isten árnyas alkonyatkor sétált. Azért nem volt imádság, és azért nem volt templom, mert Isten és ember közvetlen kapcsolatban voltak egymással.

Az ember tapasztalta és látta Isten mindenhatóságát. A teremtés közelében éltek. Számukra Isten mindenhatósága és végtelen ereje nem egy gyermeki képzelgés volt, nem az újdonsülten teremtettek naivitása, hanem valódi tapasztalat. Az ő apukájuk valóban a legerősebb volt. Az ő apukájuknak valóban senki és semmi nem tudott ellenállni. Az ő apukájuk pedig ott volt velük. Egy térben éltek. A menny és a föld összeért. A végtelenül hatalmas Isten sétál, az ember pedig vele együtt sétálhatott.

Milyen jó érzés elmenni a barátoddal, a feleségeddel, a gyerekeddel sétálni. Milyen jókat lehet akkor beszélgetni. Milyen bátran ki lehet önteni az embernek a szívét egy séta közben. Az első emberpár élménye az volt, hogy délutánonként Istennel sétálgattak. A

gyermeki ősbizalom teljes volt. A valódi idill képe ez. Nem azért paradicsomi, mert bőség volt, hanem azért paradicsom, mert valódi kapcsolat volt Teremtő és teremtmény között.

Annak a gyermeknek paradicsomi az élete, akinek valódi kapcsolata van a szüleivel, és nem annak, akinek megvan mindene. A „megvan mindened" a szülők szeretetén kívül valójában pokol a gyermeknek. A pokol nem az a hely, ahol nem lesz semmi. Talán nagyon is sok minden lesz, ám kapcsolat nem lesz.

Az ember itt nemcsak biztonságban volt, hanem biztonságban is érezte magát.

2. A bűneset – az ima megromlik

A Sátán azonban becsapja az embert. Szándékosan nem azt mondom, hogy kipukkantja a buborékot. Mert Isten mindenhatósága és végtelen szeretete nem buborék, hogy kipukkanjon. Ezt nem kipukkantani kell, hanem más megvilágításba helyezni.

A mindenható Istent egy akarnok, rosszindulatú Úrnak állítja be. Akiben nem bízni kell, hanem óvatosan közeledni hozzá. A Példabeszédek könyvében olvassuk ezt az igét:„Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet." (Péld 3,5–6)

A Sátán ennek az ellenkezőjét mondja az embernek.Ne bízz az ÚRban teljes szívből. Hidd el, nem az, akinek mutatja magát. A hosszú sétálgatások mögött nem szeretet húzódik meg, hanem valamilyen érdek. Éppen ezért támaszkodj a magad eszére. Lehet, hogy most úgy látszik, de valójában nem fogja egyengetni az ösvényeidet, tehát a legjobb, ha elkezdesz szépen magadra gondolni. Egyengesd te az ösvényedet!

Az ösvény egyengetésének első lépése pedig a gyümölcs leszakítása. Szembefordulás az isteni tervvel. Ezzel pedig véget ér az ártatlanság kora. Az ember többé nem tud bizalommal nézni Istenre. Vége a közös sétáknak, és helyét átveszi a bújócskázás kora. De nem a gyermeki bújócska ez, hanem a sötét rejtőzködés időszaka.

Ez nemcsak az ember tragédiája, hanem az ima tragédiája is. Az ember már nem hiszi, hogy Isten valóban szereti és jót akar neki, de már azt sem hiszi, hogy ő a mennyei Isten végtelen hatalommal. Éppen ezért vagy nem is imádkozik hozzá, vagy pedig más isteneket gyárt magának, amelyek erősebbnek tűnnek. Pénzzel, munkával, tanulással, gyerekkel, feleséggel alakít ki bensőséges kapcsolatokat és bennük bízik, mintha valódi mennyei erők lennének. Ezek azonban újra és újra összeroppannak a rájuk nehezedő súly alatt és maguk alá temetik, akárcsak a földrengés által összeomlott csillogó toronyhazák szerencsétlen áldozataikat.

3. Jézus Krisztus – az imádság helyreáll

Egy hatalmas keresztyén tévképzet, hogy az emberek a mennybe mennek, és ott lesz a végső otthonunk. Ez azonban nem igaz! A keresztyén reménység nem az, hogy Isten feltölti az életünket a kozmikus felhőbe. Amikor feltöltöd a családi képet a telefonodról a felhőbe, akkor az valóban eltűnik. Nem a semmiben van, de nem is valahol van. A felhőben van – ennek minden megfoghatatlanságával.

Jézus kortársai, az Ószövetség zsidó népe nem így gondolkodott. Ők nem abban reménykedtek, hogy majd felmennek az égbe, és elücsörögnek a felhők szélén, és onnan élvezik a „bibliai idillt". Ők abban reménykedtek, hogy Istennel újra együtt sétálhatnak a kertben. Nem abban hittek, hogy a földiek felmennek a mennybe, hanem abban, hogy a menny egyszer majd újra leszáll a földre.

Jézus Krisztussal kezdődik el ez. Jézus, amikor megszületik a földre, emberi testben születik meg: a mindenható Isten. Valóságosan együtt járkál a tanítványokkal, az emberekkel. Istent újra megkérdezheti az ember. Valóságosan megtapasztalhatja a hatalmát. Addig is látták Isten csodáit az Ószövetségben, de mindig homályos módon. Isten karja tett csodát, a próféta botja, Isten szava, valamilyen szent ember imádsága által.

De Jézus Krisztussal változik a helyzet. Látható, tapintható, szagolható, megölelhető, megcsókolható formában jelenik meg Isten. Szóval, érintéssel, nyálával gyógyít. Emberi hangon tanít.

A hatalom valóságosan jelenik meg Jézusban. Egyetlen szavával csendesíti le a tengert, az Éden kertjének bőségét hozza vissza öt kenyérrel és két hallal, örömünnepet készít úgy, hogy vízből bort változtat. Szavával kiűzi a Sátánt, az ember lelkébe pedig valódi hatalommal lát bele. A mennyekben lévő Isten jött el – hatalmának nem lehet ellenállni!

De nemcsak a hatalom tapasztalható meg, hanem a közelség is, a végtelen intimitás. Felsorolni is nehéz lenne, hányszor szólítja meg Jézus kimondhatatlan tapintattal és szeretettel a bűnös embert. Nincsen benne semmi lenéző. A vegytiszta, érdek nélküli szeretet nemcsak látható volt benne, hanem megtapasztalható is.

4. A kereszt és a feltámadás

Ez azonban nem volt elég az imádság helyreállításához. A Sátán hazugsága olyan mélyen gyökeret vert az ember szívében, hogy az isteni csodák tömkelege sem képes kiszedni. Nincsen az az isteni simogatás, amely képes lenne kiűzni. Minthogy nem lehet akkora isteni hatalom és erődemonstráció a természet felett, amely elég lenne a hithez. Ha elég lett volna, akkor nem lett volna szükség keresztre.

A szeretetnek és a csodának egy másik dimenziójára volt szükség. A szeretet másik dimenziója Jézus kereszthalála. Senkiben sincs nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja barátaiért. Az Atya szeretetének legnagyobb bizonyítéka az, hogy Jézust adja értünk. Jézusnak kell meghalnia, hogy végre felfogjuk: Isten tényleg szeret bennünket.

Az Éden kertjében volt egy fa, amelyről nem ehettünk, és a Sátán ezt használja ki. A keresztfán azonban Isten valóban és teljesen odaad mindent nekünk. A Sátán pedig a kereszt alatt kifogy az érvekből. Ott már nincsen: „Valóban azt mondta Isten…?”

A kereszthalálon elmélkedni. Elcsendesedni. Egy édesapának a szeretete nem azon mérhető le, hogy mit ad a gyermekének, hanem azon, hogy önmagát odaadja-e. Isten pedig nemcsak önmagát adta oda, hanem még önmagánál is becsesebbet: a Fiát. Ez pedig megnyitja az eget, a mennyet. Nemcsak a kárpit szakad meg, hanem elkezd megszakadni a menny is. Lassan elkezd a menny és a föld összeérni.

A csoda másik dimenziója pedig az, hogy Jézus Krisztus feltámad. Lázárt ő támasztotta fel. Olyat már hallottak az emberek, hogy valaki feltámaszt valakit, de olyat még nem, hogy valaki önmagát támasztja fel. Jézus pedig ezt teszi. Maga adja oda az életét, és maga veszi vissza. Feltámad. Legyőzi a halált, és megmutatja, mire képes Isten.

A keresztyén ember, amikor Jézusban hisz, már nemcsak egy kedves, szakállas ácsban hisz, aki mindenkivel jót tett és kedvesen beszélt, hanem a győztes Krisztusban. Abban, aki legyőzte a legnagyobb ellenséget, a halált. Aki így beszél magáról: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.”

Amikor a keresztyén ember imádkozik, és azt mondja: „aki a mennyekben vagy”, akkor azt is mondja: nem vagy ott egyedül, Uram. Ott van jobbodon a Fiad, a feltámadt és győztes Krisztus, akié minden hatalom.

„Ő azonban Szentlélekkel telve az égre függesztette tekintetét, és látta Isten dicsőségét és Jézust, amint Isten jobbja felől áll.” Cselekedetek□ 7□:55□ RÚF□□□□□□□□

Ez a Krisztus pedig visszajön. Nem marad a mennyben. Eljön ítélni élőket és holtakat. A menny, amely a Golgotán meghasadt, valóban össze fog érni a történet végén. Jézus lesz az, aki összeköti.

A helyreállított ima hatása

A kisgyermekeknél a szülő mindenhatóságába vetett hit elmúlik. Kipukkan a buborék. Ezzel oda lesz a biztonság is. Persze rájön, hogy szellemek nincsenek, betörő sincs a szekrényben, sárkányok sem laknak az ágy alatt. De ezzel együtt rájön arra is, hogy van létbizonytalanság, csalódottság, becsapottság, megcsalatottság. Marad a realitás bizonytalansága.

A keresztyén ember azonban, aki látja Jézus szeretetének és hatalmának új dimenzióját, megmarad a gyermeki bizalom állapotában. Nem múlik el a létbizonytalanság, a csalódottság, a becsapottság, a megcsalatottság, de tudja és érzi, hogy neki valóban a legerősebb Atyja van, és a legerősebb bátyja. Semmi félnivalója nincsen.

Így válik minden ima valójában újra sétálássá. Ezúttal azonban már családi sétává. A nagytestvérrel, a kistestvérekkel és az Atyával. Az ilyen imában a menny és a föld valóban összeér, és olyan biztonság születik meg, amit semmi más nem tud megadni.

Drága Urunk, akinek a szavára a mindenség előállt. Aki számára nincsen lehetetlen, hálát adunk, hogy atyánknak hívhatunk. Hálát adunk, hogy odaülhetünk az öledbe és élő, személyes és mély kapcsolatot alakíthatunk ki veled. Megvalljuk, hogy ezt nem önmagunkért tehetjük. Azért hajthatjuk oda a fejünket az öledbe, mert Jézus a kereszten meghalt értünk. Kérjük, hogy ennek a valósága megával ragadó, testet és lelket átformáló élménnyé váljon számunkra. Őszinte hittel kérünk tőled gyógyulást a betegeinknek, reményt a reménytelenjeinknek, békét a felháborodottjainknak és vigasztalást azoknak a testvéreknek, akik gyászon és fájdalmon mennek át a következő hetekben. Ámen